

2025. október 20. hétfő

Én pedig Istenhez kiáltok, és az Úr megsegít engem. (Zsoltár 55,17)

Mk 6,1-6.: *Eltávozott onnét. Hazament, és a tanítványai követték. Amikor azután eljött a szombat, tanítani kezdett a zsinagógában. Sokan hallgatták, és álmélkodva így szóltak: – Honnan veszi ezeket? Miféle bölcsesség ez, ami neki adatott? És miféle csodák ezek, amelyek keze által történnek? Nemde az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? Nem itt élnek-e közöttünk a nővérei is? És botránkoztak rajta. Jézus pedig ezt mondta nekik: – Nem vetik meg a prófétát másutt, csak a hazájában, a rokonai között, sőt a saját házában. Nem is tudott egyetlen csodát sem tenni ott, azon kívül, hogy néhány beteget – a kezét rájuk téve – meggyógyított. Csodálkozott is hitetlenségükön. Majd sorra járta a környező falvakat, és tanított.*

Igehirdetés: Milyen veszélyes, amikor azt gondolom, hogy ismerem Istent, hogy tudom pontosan ki Ő, és belül ezért azt gondolom, hogy nem tud nekem újat mutatni. Milyen veszélyes, amikor azt gondolom, hogy ismerem a másikat, és azt hiszem, hogy nem tud már más lenni, mint amilyennek gondolom. Milyen veszélyes, amikor azt gondolom, hogy ismerem önmagam, és azt hiszem, hogy már nem tudok meglepetést okozni a magam számára.

A mai evangélium ezzel a kísértéssel szembesít. Jézust ismerték a názáretiek, ezért nem tudták lehinni, hogy több annál, mint amit gondoltak róla. Ez a hitetlenség megakadályozta Isten erejének a befogadását, ezért olvassuk azt a hihetetlennek tűnő részt, hogy: *Nem is tudott egyetlen csodát sem tenni ott, azon kívül, hogy néhány beteget – a kezét rájuk téve – meggyógyított. Csodálkozott is hitetlenségükön.* A csodás gyógyuláshoz tehát nem elég az Isten ereje, kell az is, hogy be tud fogadni. És pontosan így van ez a hétköznapi reggeli áhítatokkal is. Megtehetem, hogy nem figyelek, mert mi újat tudnak nekem még mondani Istenről, vagy rosszabb esetben, mi újat tudna nekem mondani az Isten. Hiszen ismerem őt. Így aztán nem ér el engem az üzenet. Ha pedig mégis olyat hallok, ami nem fér bele a képbe, akkor megbotránkozom. Két dolgot szeretnék ezzel kapcsolatban kiemelni a mai üzenetből.

Az első: Isten a meglepetések istene. Senki nem mondhatja, hogy ő már ismeri, vagy ez a kijelentés éppen azt árulja el, hogy az illető nem ismeri igazán Istent. Van, amikor nem értjük Őt, van, amikor amit mond, vagy tesz, vagy éppen nem tesz az szokatlan vagy érthetetlen a számunkra. Szabad Istent nem érteni, szabad bevallani, hogy valamire nem tudom a választ. De fontos a második is: nem mindegy, hogy hogyan viselkedem, amikor nem értem Istent. Lehetek olyan, mint a názáretiek, elzárhatom a szívemet, elfordulhatok. Vagy lehetek olyan, mint Péter és a tizenkettő, amikor Kafarnaumban Jézus arról beszélt, hogy: *...az én testem valóban étel, és az én vérem valóban ital. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az bennem marad, és én őbenne...Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé. Jézus ekkor így szólt a Tizenkettőhöz:– Talán ti is el akartok menni? Simon Péter így felelt: – Uram, kihez mennénk? Az örök élet ígéi nálad vannak. (Jn 6. részletek) Péter sem értette, hogy mit akart itt Jézus mondani, sőt, igazából a keresztyének között máig nincs teljes megegyezés abban, hogy mit is jelent pontosan Jézus kijelentése, de abban minden keresztyény egyet kell értsen, amit Péter mond: *Uram, kihez mennénk?**

A mai evangélium nyitottságot kér tőlem és készséget a változásra. Az önelégültséggel szemben az alázatot ajánlja: nem ismerlek még Uram és magamat sem ismerem még eléggé, ezért nyitott vagyok, tanulni akarok Tőled és Rólad, és egyúttal el tudom fogadni azt is, hogy még nem értelek téged egészen. Ismerek egy apácát, Armella nővért, aki ma már nagyon idős, 96 éves. Tíz éve még vidáman biciklivel járta Hódmezővásárhely utcáit, ahol szolgált. Ha kicsit matekozunk, rájövünk, hogy 1929-ben született. 1947-ben volt 18 éves és az érettségi után – szülei tiltakozása ellenére – szerzetesrendbe lépett, a rendet azonban a kommunisták feloszlatták és ő renden kívül élt 40 évig, tartva a fogadalmát, majd az utóbbi 35 évben tudott újra a rendi közösségbe kerülni. Semmi nem úgy lett, ahogyan eltervezte. Egy tíz évvel ezelőtti interjúban mégis ezt mondta: *„Tudom kinek hittem... és ha újra kezdeném, újra ugyanígy döntenék.”* Nem kívánok mást magunknak sem, mint ezt a bátorságot!